

Az első gondolatom a szörnyülködés volt: Hol vagyok én ettől, amit a tanítványok lelkesen megtettek! Még jóformán azzal sem voltak tisztában, milyen gondolatokat kell hirdetniük, milyen feladatokat kell teljesíteniük, de mentek, vándoroltak, kopogtattak, újra és újra próbálkoztak a legnehezebbel, az emberek lelkének Isten felé fordításával. Hogyan tudnék én ebből a szentírási tartalomból nem szorongást keltő elvárást kerekíteni? Vannak közöttünk testvérek, akik járni is nagyon nehezen tudnak. Én menni tudok, de a napi 10-12 óra munka és otthoni szolgálat után mire vagyok képes időt-energiát szakítani? Itthon, a családtagjaim között mennyire vagyok gyógyító a mondanivalómmal? Ha elindulnék, hová, kikhez mehetnék, hogy ha nem tudok is ördögöt űzni, de rosszat szüntetni tudjak, s ne csak a cipőről port lerázás legyen az „eredményem”? No de most komolyan:

Hiszek-e abban, hogy **küldetésem** teljesítem, hogyha:

az otthon négy fala közt élve imádkozom;

elmenni nem tudván, meghívok magamhoz embereket valamire;

azzal az emberrel, aki a szövegemre már rég nem kíváncsi:

- igyekszem megtartani a dialógust, őszintén érdeklődve, őt kérdezve,
- segítem őt, és nem feltétlenül az igényei kiszolgálásával;

bekapcsolódom mások kezdeményezéseibe is, például rendezvényre zsíros kenyeret kenek, vagy egy kis pénzt küldök;

sokszorosítok, osztogatok, vagy ne adj Isten! online továbbítok fontos, értékes gondolatokat – és igen, az enyémeik közt is van ilyen;

legyőzöm azt a gátlásomat (?), önfelmentésemet (?), hogy attól félek, megmosolyognak, csak azért is *kiállok!*, és megteszem, amit igaznak gondolok??

Magyar Ági, Székesfehérvár

